

Országgyűlés Hivatala

Vágó Sebestyén
ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ

Irományszám: K/3468

Érkezett: 2011 MAJ 12.

Írásbeli kérdés

Dr. Kövér László úrnak
az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

A Házszabály 91.§-a alapján írásbeli kérdést kívánok benyújtani a nemzeti erőforrás miniszterhez mint a tárgyban illetékes minisztérium vezetőjéhez
„Mit kívánnak tenni a jelzőrendszeres házi segítségnyújtó rendszer helyzetének normalizálása érdekében?” címmel.

A választ írásban kérem!

Tisztelt Miniszter Úr!

A nemzeti erőforrás minisztérium elkészítette a 2011-2020-ra szóló Nemzeti Szociálpolitikai Konceptiót. Átolvasva meglepetten tapasztaltam, hogy nem tartalmaz semmilyen tervet a jelzőrendszeres házi segítségnyújtó rendszer helyzetének normalizálására vonatkozóan.

A Magyar Köztársaság 2010. évi költségvetését megalapozó egyes törvények módosításáról szóló 2009. évi CIX. törvény 4. § rendelkezései több ponton módosítottak a szociális igazgatásról és szociális ellátásokról szóló 1993. évi III. törvényen. Ez gyökeresen megváltoztatta a jelzőrendszeres házi segítségnyújtó rendszer működését is.

2010-től kikerült a kötelező önkormányzati feladatok közül a jelzőrendszeres házi segítségnyújtás biztosítása, megszűnt a rendszer állami normatívája, a szolgáltatás működtetését a továbbiakban az állam csak pályázati úton – külön jogszabályban meghatározott eljárási rend szerint kiválasztott –, fenntartókkal kötött finanszírozási szerződések útján támogatja.

A meghozott törvény – és a kapcsolódó 191/2008. (VII. 30.) Korm. rendelet – hatására ugyan az állam számára valóban költséghatékonyabb finanszírozási rend jött létre, azonban ez a rendszer területi lefedettségét még egyenetlenebbé tette, az ellátottak körét pedig jelentősen szűkítette.

Ha a lefedettséget a kihelyezett készülékek száma szerint figyeljük meg – egy a rendszert vizsgáló hatástanulmány alapján –, elmondható, hogy visszaesés következett be. A szolgáltatást biztosító ellátottaknál kihelyezett készülékek száma országosan ugyanis 2009-ben (az új rendszer bevezetése előtt) 39 405 darab volt, míg 2010-ben csupán 26 489 darab készüléket fogadtak be az első, második és harmadik pályázati körben.

A csökkenés nem járt az ellátott területek számának növekedésével, az ellátottság területi egyenetlenségének javulásával, ugyanis kistérségi szinten a teljesen ellátatlan területek száma – a harmadik pályázati körben támogatásba bevont 1696 jelzőkészüléket leszámítva (hiszen a kistérségenkénti ellátottságot bemutató utolsó kiadott térkép 2010. augusztusi, a harmadik pályázat előtti adatokat tartalmaz) – 27-ről 33-ra nőtt. Ez a tendencia az ellátott kistérségek készülékszámában is megfigyelhető, tehát a visszaesés nem csak a teljesen ellátatlan kistérségek számában jelentkezik, hanem általános jellegű.

Az ellátott települések száma 2010 augusztusában összesen 1272 volt, az összes település (3152) mindössze 40%-a. Ez azt jelenti, hogy sok esetben hiába optimális a készülékszám egy-egy kistérségben, azon belül is magas az ellátatlan települések száma.

Ugyancsak a fent említett 1993. évi III. törvény szabályozza a szociális rászorultság kritériumait a jelzőrendszeres házi segítségnyújtás esetében. Eszerint csupán az egyedül élő 65 év feletti személy, az egyedül élő súlyosan fogyatékos vagy pszichiátriai beteg személy, és a kétszemélyes háztartásban élő 65 év feletti, illetve súlyosan fogyatékos vagy pszichiátriai beteg személy számít rászorulóknak - utóbbi akkor, ha az illető egészségi állapota indokolja a szolgáltatás folyamatos biztosítását. A törvény értelmében tehát nem számítanak rászorulóknak azon súlyos betegségben szenvedő személyek (pl. sclerosis multiplex-es betegek, epilepsziások, súlyos szívelégtelenségben szenvedők, stb.), akik még nem érték el a 65 éves korhatárt.

Az ellátás finanszírozási rendszerének további hibája, hogy támogatást csak a kihelyezett jelzőkészülékek működésének idejére kapnak a szolgáltatók, így – amennyiben azt nem szerelik le azonnal a szolgáltatás megszűnéskor – visszafizetési kötelezettség terheli a fenntartót. Az azonnali leszerelés azonban technikai akadályokba, és – az ellátott elhalálása esetében – etikai problémákba is ütközhet.

A fentiek alapján kérdezem, hogy a kormány mit kíván tenni a jelzőrendszeres házi segítségnyújtó rendszer helyzetének normalizálása érdekében, és amennyiben célja a rendszer megreformálása, az ilyen irányú tervezetet miért nem tartalmazza a Nemzeti Szociálpolitikai Konceptió?

Várom megtisztelő válaszát.

Budapest, 2011. május 11.

Vágó Sebestyén
Jobbik